

Bencsik András: Gondolatkísérletek a nagyságról

2014 július 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az első gondolatkísérlet Budapestről szól. Az összetéveszthetetlen lelkeséggel rendelkező főváros őrzi az egykori (nagy) Magyarország fényét, egyedi varázsát.

A trianoni döntés nem csupán fizikai dimenziókban, de lelki és szellemi vonatkozásban is súlyosan megcsonkította a nemzetet. Ezt a csapást az ország és annak népe máig nem volt képes kiheverni. A nagyvárosok, Debrecen, Szeged, Pécs, Szombathely, Miskolc – nem szólva az elveszítettekről –, melyeken túl hajdan még száz kilométereken húzódtak a hátszágok, mára zsákfaluk lettek az országhatárra tapadva, fejlődésük megtört és csak részlegesen találtak magukra.

Budapest azonban túlélte, mert az életvidám és kozmopolita európai nagyváros, Pest és jóval idősébb névére, a visszafogottan és konzervatívan, de archaikusan magyar Buda egy olyan különleges városállamot alkotott, amely önálló entitásként képes volt életben tartani azt a különleges, ezerszínű világot, amelynek fénye még egyszer utoljára visszacsillant az isteni tehetségű Mikszáth Kálmán regényeiben. Budán jó élni, Pesten jó lenni. Buda szelíd, melankolikus és romantikus. Pest vad, lüktető, idegen. Tudni akarod, milyenek voltak régen a magyarok, amikor még impérium volt Magyarország, amikor hófödte havasok, hatalmas folyók és síkságok, álmodozó tengerpartok jelölték ki a magyar horizont távlatait? Jöjj el Pestre és Budára! Mulass Pesten és pihenj meg Budán – és megértesz mindent.

A gondolkísérlet lényege pedig az, hogy ezt az utolsó kincset, a nemzeti nagylét utolsó megmaradt bázisát, Budát és Pestet nem büntetni, visszafogni kellene, mondván hogy rátelepszik a vidék-Magyarországra, ugyanis nem az a baj, hogy Budapest túl nagyra nőtt, hanem hogy körülötte az ország lett túl kicsiny. Sajnos lélekben és szellemben is. A fővárost mint a magyar antikvitás csodálatosan túlélő kincsét éppen hogy óvni és még magasabbra emelni kell, elsősorban azért, hogy ez a fény, ez az önfeledten laza, nemzeti nagyság, melynek láttán a vidéki ember hol bosszankodik, hol meg elismerően csodálja, nos, hogy ez a fény kiáramoljon az egész magyarságra, mert aki képes megőrizni lelkét és tudatát nagynak, annak élete és élettere bizony elbűbítőbb nagy lesz megint. Erre fogadhatunk.

A másik gondolkísérlet pedig Orbán Viktorról szól. Pontosabban arról, hogy merhet-e egy-egy nép bízni nagy formátumú történelmi személyiségekben. Azaz, hogy szabad-e, ha a sors másodszor is felkínálja a lehetőséget, a közlétezés rendszerét egy mindenki által érzékelt, bár kimondani restelt közbizalomra alapozva átalakítani. Erről is szólunk e lapban. Praktikusán, hogy parlamentáris vagy prezidenciális legyen a magyar demokrácia. Még pontosabban, hogy nekünk melyik áll jól, melyik illik jobban a karakterünkhöz.

Még nem történt semmi, még csak gondolati síkon, ötlet formájában merült fel a dolog, de hogy egyre többfelé

beszélnek róla, az azt jelzi, van valami a levegőben. Mi nem kívánnánk sem állást foglalni, sem bárkit befolyásolni, mert a magyar állami lét történetében erre is, arra is volt példa, csupán arra hívjuk fel a figyelmet, hogy a másodszori kétharmados felhatalmazás szellemi és lelki értelemben kötelezettséget is jelent, mivel aligha lesz harmadik. Hic Rhodus, hic salta! Itt van Rhodosz, itt ugorjál, mondta derős iróniával az ókor embere. A pillanat vitathatatlanul eljött, s egy kis gondolkodás ugrás előtt még nem ártott meg senkinek.

Demokrata, 2014/29. szám, július 16.

Bencsik András

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló